

Esquizo-frena'm (Relats a la cornisa) L'home del mirall

Un relat de: [Sergi Yagiie Garcia](#)

Et juro que, moltes vegades, no sé qui és la persona que em mira des del mirall, el que sí que puc assegurar és que té molt bona conversa.

La pasta de dents no sempre és bona per menjar, però acostumo a comprar la que m'agrada, potser per què estic una mica fart d'aquells xiclets sense sucre que perden tan ràpidament el gust però que no pots deixar mai de mastegar.

Amb tot, la cambra de bany no és pas una cuina, així que, després d'una dutxa gens satisfactòria, tracto de fer-me un esmorzar com cal.

He provat l'estil anglosaxó, un esmorzar abundós, amb bacó, ous ferrats, suc de taronja, cereals, greixos saturats, però és impossible menjar-se tot això de bon matí, i més si t'aixeques amb el rellotge girant les seves busques al forat del teu cul.

També he provat l'estil tradicional del mal menjador, cafè amb llet i porta de carrer, però a mig matí l'estómac em truca al mòbil des de Guatemala dient-me que de què vaig.

Quantes vegades al llarg del dia somio que torno a casa i el llit és un enorme entrepà de Bimbo farcit de pasta de dents de la bona? D'aquella fresca, gustosa, aquella que et deixa el seu gust encastat a la boca, arrapat a la gola, y no desapareix per més cafès dolents que treguis de la màquina a la feina.

L'home del mirall avui no em contesta. La seva dutxa tampoc deu haver estat satisfactòria (tot i que té pinta d'haver-se estat tocant) i a sobre no te pasta de dents. Ni tan sols li troba el què a afaitar-se. Però estem salvats, és dissabte.

La moto sembla fer festa aquest matí. La miro una estona pensant si haig d'insistir o permetre-li que mediti la possibilitat de deixar de funcionar definitivament. No importa. La gent de l'autobús és tan bona conversadora com qualsevol mirall del món (només espero que ningú vulgui parlar amb mi), així que faré la vista grossa mentre la moto medita.

No m'agrada anar pel centre. Massa gent mastegant xiclets, rebent trucades al mòbil (potser dels seus estómacs, des d'algun país llunyà), ben vestits, amb les dents acabades de rentar i amb les busques del rellotge giravoltant com boges al forat del seu cul. Me'ls miro amb el desconcert de qui no te pasta de dents ni ganes d'afaitar-se i m'entra gana. Entro al supermercat i només trobo Colgate. Se m'acut una idea.

Sec al banc de sempre, amb el diari que mai llegeixo. Deixo el paquet de Bimbo i el tub de Colgate encetats al meu costat i observo la gent que parla pel mòbil amb el seu estómac mentre menjo el meu entrepà de pasta de dents.

Demà serà un altre dia. Potser l'home del mirall té ganes de conversa i li puc explicar que ja sé quin serà el meu esmorzar a partir d'ara.